

ex. ř. Ano se tak nestalo musel k tomu přihlédnouti soud exekuci povolující a musel to vyznačiti v usnesení exekuci povolujícím.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající strany.

Důvody:

Stěžovatel domáhá se změny napadeného usnesení jen potud, pokud jím byla povolena exekuce pro útraty sporu proti tomu, že současně vrátí povinné straně motocykl, a žádá obnovení usnesení soudu první stolice, pokud jím byla povolena exekuce pro útraty sporu bez omezení. Vytýká rekursnímu soudu, že přehlédl, že jde o dva samostatné nároky, o nárok na vrácení kupní ceny a o nárok na zaplacení útrat sporu, z nichž jen první nárok jest prý závislý na vrácení motocyklu, nikoliv však nárok druhý, který jest samostatný a nezávislý na vzájemném plnění. Než stěžovateli nelze dáti za pravdu. Rozhodnutí čís. 4773 sb. n. s. a plenární usnesení ze dne 11. října 1927, pres 1200/25 čís. 7392 sb. n. s., jichž se dovolává, nehodí se na tento případ. Podle exekučního titulu byla povinná strana odsouzena zaplatiti vymáhající straně proti současnému vrácení motocyklu 13.260 Kč s úroky jakož i útraty sporu. Podle jasného doslovu exekučního titulu a i proto, že jde o příslušenství hlavního nároku (§ 912 obč. zák., § 54 druhý odstavec j. n., §§ 216 a 286 poslední odstavec ex. ř.), bylo odsouzení povinné strany k náhradě útrat právě tak, jako její závazek vrátiti kupní cenu, závislé na vzájemném plnění vymáhající strany, spočívající v tom, že tato současně vrátí motocykl, a rozhodl proto rekursní soud správně.

Čís. 11821.

V případě druhého odstavce § 109 c. ř. s. v doslovu čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., je lhostejno, z jakého důvodu adresát odepřel zaplatiti poplatek, zda proto, že nechtěl, či, že nemohl.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R II 233/32.)

Žalovaný odepřel zaplatiti za doručovanou soudní písemnost, načež poštovní orgán uložil písemnost u poštovního úřadu. Ježto se žalovaný k roku nedostavil, byl vynesena k žalobcovu návrhu rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání, uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Důvody: Odvolací důvod podle § 477 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn. Odepřel-li příjemce zaplatiti poplatek předepsaný za doručení, uloží doručující orgán písemnost u poštovního neb u obecního úřadu v místě doručení s účinky vyznačenými v prvním odstavci § 109 c. ř. s. podle čl. II. zák. ze dne 19.

ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. Odpadá tedy při odepření zaplacení poštovního uvědomění podle §§ 107 a 104 c. ř. s. připevněním písemného oznámení o uložení písemností. Listonoš počínal si totiž úplně správně a bylo věci žalovaného, by si včas písemnost vyzvedl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 109 c. ř. s. v doslovu čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. uloží doručující orgán písemnost u poštovního neb u obecního úřadu v místě doručení s účinky doručení, odepře-li příjemce zaplatiti poplatek předepsaný za doručení. Tento dodatek připojen byl k § 109 c. ř. s. vzhledem k vyskytnuvším se zjevům, že se strany vyhýbaly zaplatiti doručný poplatek tím, že přijetí soudního spisu prostě odepřely (srovnej motivy tisk čís. 123). Zákon nerozpoznává, z jakého důvodu adresát odepřel zapraviti poplatek; zda proto, že nechtěl, nebo, že nemohl. Kdyby na tom závisela platnost doručení a kdyby měla býti konána v té příčině šetření, mohlo by to vésti nejen k průtahům, nýbrž i k obcházení předpisu. Nemůže-li si adresát hned opatřiti potřebnou a zpravidla nepatrnou částku, jest jeho věcí, by si zásilku co nejdříve u poštovního úřadu za poplatek vyzdvihl. Neučiní-li tak včas nebo vůbec, jde to na jeho vrub. V souzeném případě vrátil žalovaný písemnost doručujícímu orgánu s tím, že to nechce, že nemá peněz, a, když mu doručující orgán řekl, že přijde odpoledne, prohlásil žalovaný, že odpoledne rovněž nebude mít peníze. Žalovaný odepřel tedy zaplatiti doručný poplatek a doručující orgán právem postupoval podle svrchu citovaného zákonného předpisu, uloživ písemnost u poštovního úřadu, což žalovanému sdělil s tím, že zásilka bude na poště uložena čtrnáct dnů, že si ji tam může proti zaplacení poštovního 60 h vyzvednouti.

Čís. 11822.

Individuelní úmluva okresní nemocenské pojišťovny s jejím zaměstnancem o úpravě jeho služebních poměrů a požitků jest zásadně dovolena, třeba se odchyluje ve prospěch zaměstnavatelky od kolektivní smlouvy.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, Rv II 845/30.)

Dne 15. listopadu 1922 vstoupil žalobce do služeb žalované okresní nemocenské pojišťovny, jež s ním ujednala dne 21. března 1926 dohodu, podle níž byl žalobce zařazen do skupiny III/2, a bylo ohledně rodinného přídatku výslovně ujednáno, že se žalobci přiznává jen přídatek jako zaměstnancům svobodným, ač byl žalobce ženat. Na základě výměru platu podle této dohody bylo žalobci napotom vyměřeno i výslužné. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované okresní nemocenské pojišťovně zvýšení výslužného vzhledem ke kolektivní smlouvě. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v